

DE GASTENLIJST

Lucy Foley bij Boekerij:

Het boek van gevonden voorwerpen

De jachtpartij

De gastenlijst

LUCY FOLEY

Het feest van het jaar. Wie zou er geen moord doen
voor een plekje op...

DE GASTENLIJST

ISBN 978-90-225-9176-5

ISBN 978-94-023-1578-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6125-8 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Guest List*

Vertaling: Ans van der Graaff

Omslagontwerp: Claire Ward, bewerkt door Baqap

Omslagbeeld: John Race

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Lost and Found Books Ltd

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kate en Robbie, de behulpzaamste broer en zus die
een meisje zich kan wensen... Gelukkig heel anders
dan die in dit boek!

Nu

DE AVOND VAN DE BRUILOFT

Het licht gaat uit.

Onmiddellijk is alles in duisternis gehuld. De band stopt met spelen. De bruiloftsgasten in de feesttent gillen en pakken elkaar vast. Het zwakke licht van de kaarsjes op de tafels versterkt de verwarring alleen maar en werpt flakkerende schaduwen op de canvaswanden. Het is onmogelijk te zien waar iedereen is of te horen wat iedereen zegt: boven de stemmen van de gasten uit loeit de wind.

Buiten woedt een razende storm, die aan de tent rukt. Bij elke windstoot lijkt de hele tent met een luid gekreun van metaal te huiveren; de gasten maken zich klein. De deurflappen zijn losgerukt uit de linten die ze openhielden en hangen bij de ingang te klapperen. De vlammen van de paraffinefakkels buiten bij de ingang flakkeren.

De storm voelt als iets persoonlijks, alsof die al zijn woede voor hen heeft opgespaard.

Dit is niet de eerste keer dat de stroom uitvalt. Maar de vorige keer gingen de lampen binnen een paar minuten weer aan, gingen de gasten snel weer door met dansen, drinken, pillen slikken, wippen, eten, lachen... en vergaten ze dat het was gebeurd.

Hoe lang duurt het nu al? In het donker is het moeilijk te zeggen. Een paar minuten? Vijftien? Twintig?

Ze beginnen bang te worden. Deze duisternis voelt op de een of andere manier onheilspellend, doelbewust. Alsof er onder dekking ervan van alles zou kunnen gebeuren.

Eindelijk gaan de lampen weer aan. Gejoel en gejuich van de gasten. Ze schamen zich nu voor hoe ze erbij zitten: ineengedoken alsof ze klaarzitten om een aanval af te weren. Ze lachen het weg. Ze weten zichzelf bijna wijs te maken dat ze helemaal niet bang waren.

Het tafereel in de uit drie delen bestaande feesttent zou feestelijk moeten zijn, maar doet eerder aan verwoesting denken. In het eetgedeelte zit de laminaatvloer vol wijnspetters en op wit linnen breidt zich een rode vlek uit. Overal staan champagneflessen, die getuigen van een feestelijke avond waarop veel toosten zijn uitgebracht. Een eenzaam paar zilveren sandalen piept onder een tafelkleed uit.

In de danstent begint de Ierse band weer te spelen – een opgewekt deuntje om de feestelijke sfeer te herstellen. Veel gasten haasten zich in die richting, verlangend naar wat luchtig vermaak. Als je goed zou kijken waar ze lopen, zou je zien waar een blootsvoetse gast in glasscherven is gaan staan en bloederige voetafdrukken op het laminaat heeft achtergelaten, die roestkleurig opdrogen. Niemand ziet het.

Andere gasten verzamelen zich als sigarettenrook die blijft hangen, in de hoeken van de hoofdtent. Ze hebben geen zin meer om te blijven, maar ook niet om de veiligheid van de tent te verlaten nu de storm buiten nog voortraast. En niemand kan van het eiland af. Nog niet. De boten kunnen pas komen nadat de wind is gaan liggen.

Te midden van dat alles staat de reusachtige taart. Die is het grootste deel van de dag heel en volmaakt gebleven, de versiering van suikerblaadjes glinsterend onder de lampen. Maar een paar minuten voordat het licht uitging, waren de gasten bijeengekomen

om te zien hoe de taart ceremonieel werd aangesneden. Nu gaapt de dieprode binnenkant hen aan.

Dan klinkt er buiten een nieuw geluid. Je zou bijna kunnen denken dat het de wind was. Maar het neemt toe in volume en toonhoogte tot het niet mis te verstaan is.

De gasten verstarren. Ze kijken elkaar aan, zijn plotseling weer bang, veel banger dan ze waren toen de lampen uitgingen. Ze weten allemaal wat ze horen: een schreeuw van afgrijzen.

Een dag eerder

AOIFE

De weddingplanner

Bijna het hele bruidsgezelschap is gearriveerd. De zaak komt in een andere versnelling: vanavond is er het diner met geselecteerde gasten, dus eigenlijk begint de bruiloft vandaag al.

Ik heb de champagne op ijs staan voor de drankjes vooraf. Het is een voortreffelijke Bollinger: acht flessen, plus de wijn voor bij het eten en een paar kratten Guinness – alles volgens de instructies van de bruid. Het is niet aan mij om commentaar te leveren, maar het lijkt me nogal veel. Maar ze zijn allemaal volwassen. Ik weet zeker dat ze zich weten te beheersen. Of misschien ook niet. De getuige van de bruidegom lijkt me wat dat betreft wel een risico – alle bruidsjonkers eerlijk gezegd. En het bruidsmeisje – de halfzus van de bruid – heb ik in haar eentje over het eiland zien zwerven, ineengedoken en snel lopend alsof ze iets of iemand probeert voor te blijven.

In dit werk kom je alle insidergeheimen te weten. Je ziet de dingen die niemand anders te zien krijgt. Hoort de roddels waar de gasten een moord voor zouden doen. Als weddingplanner kun je het je niet veroorloven iets over het hoofd te zien. Je moet alert zijn op elk detail, alles wat er onder de oppervlakte speelt. Als ik niet goed zou opletten, zou een van die onderstromingen tot een reusachtige getijdenstroom kunnen uitgroeien en al mijn zorgvuldige plannen overhoopgooien. En nog iets wat ik heb geleerd: de kleinste stromingen zijn soms de krachtigste.

Ik loop door de kamers op de begane grond van de Folly, steek de blokken turf in de open haarden aan, zodat ze alvast goed kunnen smeulen voor vanavond. Freddy en ik steken en drogen tegenwoordig zelf onze turf uit het veen, zoals dat eeuwenlang is gedaan. De rokerige, aardse geur van de turfveren zal bijdragen aan de ervaring van lokale sfeer. Dat zullen de gasten leuk vinden. Het mag dan hartje zomer zijn, maar het koelt 's nachts behoorlijk af op het eiland. De oude stenen muren van de Folly weren de warmte van buiten, maar zijn er niet goed in binnen voor behaaglijke temperaturen te zorgen.

Vandaag liep het kwik verbazingwekkend hoog op, in elk geval voor deze contreien, maar het ziet er niet naar uit dat dat morgen ook zo zal zijn. Aan het einde van de weersvoorspelling op de radio hadden ze het over wind. We krijgen het altijd zwaar te verduren; een storm is hier vaak veel heviger dan op het vasteland. Het is nog steeds zonnig, maar vanmiddag verschoof de naald van de oude barometer van MOOI naar VERANDERLIJK. Ik heb hem weggelegd. Ik wil niet dat de bruid hem ziet, al weet ik niet of zij het type is dat in paniek raakt. Ze lijkt me eerder iemand die kwaad wordt en een ander de schuld wil geven. En ik weet precies wie er dan in de vuurlinie zou staan.

‘Freddy,’ roep ik de keuken in, ‘hoe staat het met het diner?’

‘Prima,’ roept hij terug. ‘Alles onder controle.’

Vanavond krijgen ze een visstoofpotje op basis van een traditionele Connemara-vissers-chowder: gerookte vis, veel room. Ik heb het gegeten toen ik voor het eerst hier was, toen er nog mensen woonden. Het gerecht van vanavond zal een verfijndere versie van het recept zijn, omdat we een verfijnd gezelschap te gast hebben. Ik neem in elk geval aan dat ze zichzelf graag zo zien. We zullen zien wat er gebeurt als ze aan het drinken slaan.

‘Daarna moeten we beginnen aan de hapjes voor morgen,’ roep ik, terwijl ik in gedachten het lijstje doorneem.

‘Komt voor elkaar.’

‘En de taart: die moeten we goed op tijd opbouwen.’

De taart wordt me nogal wat. Dat zou in elk geval wel moeten. Ik weet wat die heeft gekost. De bruid keek absoluut niet op van de prijs. Ik geloof dat ze het gewend is om het beste van het beste te krijgen. Vier lagen *red velvet cake*, omgeven door volmaakt glad glazuur en bestrooid met bloemetjes en blaadjes van suiker, passend bij het groen in de kapel en de feesttent. De zeer kwetsbare en exact volgens de specificaties van de bruid gemaakte taart is helemaal vanuit een zeer exclusieve taartenbakkerij in Dublin hierheen gebracht. Ik kan je wel vertellen dat het niet eenvoudig was om hem heel het water over te krijgen. Morgen wordt hij natuurlijk vernield. Maar bij een bruiloft gaat het allemaal om het moment. Om de dag. Het gaat helemaal niet om het huwelijk zelf, ook al zeg iedereen dat.

Zie je, in mijn beroep organiseer je vreugde. Daarom ben ik weddingplanner geworden. Het leven is een zootje. Dat weten we allemaal. Er gebeuren vreselijke dingen, dat heb ik als kind al geleerd. Maar wat er ook voorvalt, het leven is slechts een aaneenschakeling van dagen. Je kunt niet meer dan een enkele dag in de hand houden. Maar die ene dag lukt wel. Vierentwintig uur valt wel te regelen. Een trouwdag is een mooi klein pakketje tijd waarin ik een afgerond en perfect geheel creëer dat de mensen hun leven lang kunnen koesteren, als een parel uit een kapotte ketting.

Freddy komt in zijn gevlekte slagersschort de keuken uit. ‘Hoe voel je je?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Een beetje nerveus, eerlijk gezegd.’

‘Je kunt het, schat. Bedenk eens hoe vaak het je al gelukt is.’

‘Maar dit is anders. Vanwege wie het zijn...’ Het was een hele prestatie geweest om Will Slater en Julia Keegan zover te krijgen dat ze hier hun bruiloft vierden. Ik werkte voorheen als evenementenplanner in Dublin. Dat we ons hier vestigden en het bouwvallige, half geruïneerde, extravagante gebouw op het eiland omtoverden tot een elegante locatie met tien kamers, een eetkamer, een salon en een keuken, was helemaal mijn idee. Freddy en ik wonen

hier permanent, maar als er geen gasten zijn, gebruiken we slechts een fractie van de ruimte.

‘Sst.’ Freddy komt naar me toe en omhelst me.

Aanvankelijk verstar ik even. Ik ben zo gefocust op het lijstje dat ik moet afwerken dat het voelt als een afleiding waar we geen tijd voor hebben. Dan sta ik mezelf toe me in zijn armen te ontspannen, om te genieten van zijn troostende, vertrouwde warmte. Freddy is een goede knuffelaar. Je zou hem ‘schattig’ kunnen noemen. Hij houdt van eten – het is zijn vak. Hij had een restaurant in Dublin voordat we hierheen verhuisden.

‘Het komt allemaal goed,’ zegt hij. ‘Dat beloof ik je. Het wordt perfect.’ Hij kust me op mijn kruin. Ik heb een hoop ervaring in mijn vak. Maar ik heb nog nooit aan een evenement gewerkt waar ik zo veel in heb gestoken. En de bruid heeft heel wat noten op haar zang – wat waarschijnlijk wel past bij wat zij doet: ze heeft haar eigen tijdschrift. Iemand anders zou misschien een beetje moe zijn geworden van al haar eisen, maar ik heb ervan genoten. Ik hou wel van een uitdaging.

Maar goed. Genoeg over mij. Dit weekend draait immers om het gelukkige paar. De bruid en bruidegom zijn nog niet erg lang samen, schijnt het. Doordat onze eigen slaapkamer ook in de Folly is, konden we hen vannacht horen.

‘Jezus,’ zei Freddy, toen we in bed lagen. ‘Ik kan dit niet aanhoren.’

Ik wist wat hij bedoelde. Vreemd dat iemand op het hoogtepunt van genot kan klinken alsof hij pijn heeft. Ze lijken dolverliefd, maar een cynicus zou kunnen zeggen dat ze juist daarom niet van elkaar af lijken te kunnen blijven. ‘Erg wellustig’ is misschien een betere omschrijving.

Freddy en ik zijn al bijna twintig jaar samen en zelfs nu nog zijn er dingen die ik voor hem verzwijg, en andersom, daar ben ik van overtuigd. Dus ik vraag me af wat die twee allemaal niet van elkaar weten.

Of ze echt al elkaars duistere geheimen kennen.

HANNAH

De aanhang

De golven rijzen voor ons op en hebben witte koppen. Aan land is het een prachtige zomerdag, maar de zee is behoorlijk ruw. Een paar minuten geleden hebben we de veiligheid van de haven bij het vasteland verlaten. Het water leek toen meteen donkerder te worden en de golven groeiden wel een meter.

Het is de avond voor de bruiloft en we zijn op weg naar het eiland. Als ‘speciale gasten’ blijven we vannacht daar. Ik verheug me erop. Dat denk ik tenminste. Ik heb nu in elk geval behoefte aan wat afleiding.

‘Hou je vast!’ klinkt het vanuit de kapiteinshut achter ons. Mattie, heet de man. Voor we de tijd krijgen om na te denken, duikt de kleine boot van een golf omlaag en recht in de kam van de volgende. Er komt een massa water op ons af.

‘Jezus!’ roept Charlie, en ik zie dat hij aan één kant drijfmat is. Wonderbaarlijk genoeg ben ik maar een beetje vochtig.

‘Jullie zijn toch niet nat geworden?’ roept Mattie.

Ik lach, maar niet van harte, want ik vond het nogal angstaanjagend. Door de bewegingen van de boot, die tegelijkertijd van voor naar achter en van links naar rechts lijkt te gaan, komt mijn maag in opstand.

‘Oef,’ zeg ik, terwijl de misselijkheid toeneemt. De gedachte aan de scones met room en jam die we hebben gegeten voor we aan

boord gingen maakt het alleen maar erger.

Charlie kijkt me aan, legt een hand op mijn knie en geeft er een kneepje in. ‘O, god, begint het al?’

Ik heb altijd vreselijk last van reisziekte. In alle vormen, en het ergste toen ik zwanger was.

‘Hm-hm. Ik heb een paar pillen genomen, maar die halen alleen de scherpe kantjes eraf.’

‘Luister eens,’ zegt Charlie snel, ‘ik zal je wat voorlezen over het eiland om je een beetje af te leiden.’ Hij scrolt door zijn telefoon. Hij heeft een toeristische gids gedownload; eeuwig de onderwijzer, die man van mij. De boot maakt weer een slinger en de iPhone vliegt bijna uit zijn hand. Hij vloekt en pakt hem met beide handen beet; we kunnen ons geen nieuwe veroorloven.

‘Er staat niet zo veel over in,’ zegt hij een beetje verontschuldigend wanneer hij erin is geslaagd de pagina op te roepen. ‘Veel over Connemara, dat wel, maar over het eiland zelf... Het zal wel zo klein zijn dat...’ Hij tuurt naar het scherm alsof hij het wil dwingen iets te laten zien. ‘O, wacht, ik heb iets gevonden.’ Hij schraapt zijn keel en begint voor te lezen op de toon die hij waarschijnlijk ook tijdens zijn lessen gebruikt. ‘Inis an Amhlóra, of in het Engels Cormorant Island, is van de ene naar de andere punt ruim drie kilometer lang, en langer dan het breed is. Het eiland bestaat uit een bonk graniet die majestéteijk boven de Atlantische Oceaan uitsteekt en ligt enkele kilometers voor de kustlijn van Connemara. Het oppervlak is grotendeels bedekt met veen dat bestaat uit turf. De beste – of feitelijk enige – manier om het eiland te bekijken is vanaf een privéboot. De omstandigheden op het kanaal tussen het vasteland en het eiland kunnen behoorlijk ruig worden...’

‘Dat klopt in elk geval,’ mompel ik, me vastklampend aan de zijkant terwijl we over weer een golf schommelen en vervolgens omlaagduiken. Mijn maag keert zich weer om.

‘Ik kan jullie meer vertellen dan daarin staat,’ roept Mattie vanuit de stuurhut. Ik had me niet gerealiseerd dat hij ons vanaf daar

kon horen. ‘Je wordt weinig wijzer over Inis an Amplóra uit een reisgids.’

Charlie en ik schuifelen dichterbij de stuurhut om hem beter te verstaan. Hij heeft een prachtig accent, die Mattie. ‘De eerste mensen die zich er vestigden, behoorden,’ zegt hij tegen ons, ‘voor zover bekend, tot een religieuze sekte en werden door sommigen op het vasteland lastiggevalen.’

‘O ja,’ zegt Charlie met een blik op zijn reisgids. ‘Ik geloof dat ik daar iets...’

‘Je komt via dat ding niet alles te weten,’ zegt Mattie fronsend; hij is duidelijk niet blij met de onderbreking. ‘Ik woon hier al mijn hele leven, zie je... en mijn familie zelfs al eeuwen. Dus ik kan je meer vertellen dan een of andere kerel op internet.’

‘Sorry,’ zegt Charlie blozend.

‘Maar goed,’ zegt Mattie. ‘Een jaar of twintig geleden werden ze door archeologen gevonden. Ze lagen allemaal bij elkaar in het veen, dicht op elkaar gepakt.’ Iets vertelt me dat hij hiervan geniet. ‘Volmaakt bewaard gebleven, zeggen ze, doordat er geen lucht bij komt. Het was een slachting. Ze waren met een bijl doodgeslagen.’

‘O,’ zei Charlie, met een blik op mij, ‘ik geloof niet...’

Het is al te laat, het idee zit al in mijn hoofd: lijken die lang begraven hebben gelegen en uit de zwarte aarde omhoog worden gehaald. Ik doe mijn best er niet aan te denken, maar het beeld blijft terugkomen als in een haperende video. De misselijkheid die komt opzetten terwijl we de volgende golf nemen is bijna een opluchting en vergt al mijn concentratie.

‘En woont er nu niemand meer?’ vraagt Charlie opgewekt in een poging het gesprek in een andere richting te sturen. ‘Behalve de nieuwe eigenaren?’

‘Nee,’ zegt Mattie. ‘Alleen de geesten.’

Charlie tikt op zijn scherm. ‘Hier staat dat het eiland tot de jaren negentig bewoond was, toen de laatste paar mensen besloten

terug te keren naar het vasteland voor stromend water, elektriciteit en het moderne leven.’

‘O, staat dat er?’ Mattie klinkt geamuseerd.

‘Hoezo?’ vraag ik, als ik mijn stem heb teruggevonden. ‘Zijn ze om een andere reden vertrokken?’

Mattie lijkt te willen antwoorden, maar dan verandert zijn gezicht. ‘Hou je vast!’ brult hij.

Charlie en ik weten een paar tellen voordat de bodem onder alles lijkt te verdwijnen en wij langs de zijkant van de golf omlaag duiken en tegen de volgende aan gesmakt worden, de reling vast te pakken. Jezus.

Je wordt bij reisziekte geacht naar een vast punt te kijken. Ik richt mijn blik op het eiland. Het is de hele weg vanaf het vasteland in het zicht geweest, een blauwe veeg aan de horizon, met de vorm van een afgeplat aambeeld. Jules zou nooit een plek kiezen die niet ongelooflijk mooi was, maar het valt me op dat de donkere vorm dreigend afsteekt tegen de heldere dag.

‘Indrukwekkend, hè?’ zegt Charlie.

‘Hmm,’ zeg ik vaag. ‘Nou, laten we maar hopen dat er tegenwoordig wel stromend water en elektriciteit is. Ik heb hierna wel behoefte aan een lekker warm bad.’

Charlie grinnikt. ‘Jules kennende hebben ze, als elektra en riole-ring ontbraken, die zaken inmiddels wel aangelegd. Je weet hoe efficiënt ze is.’

Ik weet zeker dat Charlie het niet zo bedoelde, maar het voelt als een vergelijking. Zelf ben ik beslist níét efficiënt. Ik lijk geen kamer binnen te kunnen komen zonder er een zootje van te maken en sinds we de kinderen hebben, lijkt ons huis wel een vuilstortplaats. Als er – wat zelden gebeurt – mensen op bezoek komen, prop ik van alles in kastjes en duw ze dicht, waardoor het voelt alsof het huis zijn adem inhoudt en zijn best doet niet te ontploffen. Toen we voor het eerst bij Jules in haar elegante victoriaanse huis in Islington gingen eten, leek dat wel iets uit een tijdschrift; uit haar

eigen – online – tijdschrift, dat *The Download* heet. Ik bleef maar denken dat ze zou proberen me ergens weg te stoppen, en was me er scherp van bewust hoezeer ik uit de toon viel met mijn zwarte uitgroei van twee centimeter en mijn confectiekleding. Ik merkte dat ik zelfs mijn Manchester-accent probeerde te onderdrukken, de klinkers te verzachten.

We hadden niet meer van elkaar kunnen verschillen, Jules en ik. De twee belangrijkste vrouwen in het leven van mijn man. Ik leun over de reling en adem de zeelucht diep in.

‘Ik heb aardig wat in dat artikel gelezen over het eiland,’ zei Charlie. ‘Het heeft kennelijk witte zandstranden, die beroemd zijn in dit deel van Ierland. En de kleur van het zand zorgt ervoor dat het water in de baaien prachtig turquoise kleurt.’

‘O,’ zeg ik. ‘Nou, dat klinkt beter dan die veengrond.’

‘Yep,’ zegt Charlie. ‘Misschien zien we nog wel kans om te gaan zwemmen.’ Hij glimlacht naar me.

Ik kijk naar het water, dat eerder kil leigroen is dan turquoise, en huiver. Maar ik zwem ook bij het strand van Brighton, en dat is het Kanaal, niet dan? Maar toch. Het voelt daar veel kalmer dan die ruige zee hier.

‘Dit weekend zal een leuke afleiding zijn, niet?’ zegt Charlie.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik hoop het.’ Dit kwam dichterbij een vakantie dan we in tijden hadden gehad. En dat heb ik nu echt nodig. ‘Ik snap niet waarom Jules voor zomaar een eiland ergens voor de kust van Ierland heeft gekozen,’ voeg ik eraan toe. Het is echt iets voor haar om een plek te kiezen waar de gasten kans lopen te verdrinken tijdens hun poging er te komen. ‘Ze had het waar ze maar wilde kunnen doen, ze kan het zich gemakkelijk veroorloven.’

Charlie fronst. Hij praat niet graag over geld, dat vindt hij gênant. Dat is een van de redenen waarom ik van hem hou. Maar soms, heel soms, vraag ik me toch af hoe het zou zijn om een klein beetje meer te hebben. We hebben ons het hoofd gebroken over het cadeauboekje en hebben er zelfs ruzie over gemaakt. Normaal

is ons maximum vijftig pond, maar Charlie hield vol dat we meer moesten doen, omdat Jules en hij elkaar al zo lang kennen. Omdat alles in het boekje van Liberty's was, konden we van de honderdvijftig pond waar we het uiteindelijk over eens werden alleen een nogal gewoontjes uitzierende keramische schaal kopen. Er stond ook een geurkaars in die tweehonderd pond kostte.

'Je kent Jules toch,' zegt Charlie terwijl de boot weer omlaagduikt, iets raakt wat veel harder aanvoelt dan water en dan met een paar zijwaartse trillingen weer omhoog stuitert. 'Ze doet de dingen graag anders. En het zou ermee te maken kunnen hebben dat haar vader Iers is.'

'Maar ze kan toch niet met haar vader overweg?'

'Het ligt wat ingewikkelder. Hij was er eigenlijk nooit en hij is een beetje een eikel, maar ik geloof dat ze hem toch altijd verafgoed heeft. Daarom wilde ze dat ik haar jaren geleden leerde zeilen. Hij had een jacht en zij wilde dat hij trots op haar was.'

Het is moeilijk me Jules voor te stellen in de inferieure positie waarin ze iemand trots wilde maken. Ik weet dat haar vader een grote projectontwikkelaar is, een selfmade man. Als dochter van een treinmachinist en een verpleegster die is opgegroeid met een constant tekort aan geld word ik gefascineerd door mensen die in het geld zwemmen, al wekken ze ook mijn argwaan op. Voor mij behoren ze tot een andere soort, een ras van gevaarlijke grote katten.

'Of misschien heeft Will het uitgekozen,' zeg ik. 'Het lijkt me wel iets voor hem. Hij is immers echt een buitenmens.' Ik ben opgetogen bij de gedachte dat ik iemand ga ontmoeten die zo bekend is. Het is moeilijk om Jules' verloofde als een echt mens te zien.

Ik heb het programma stiekem gevolgd. Het is best goed, al valt het niet mee om objectief te zijn. Het idee dat Jules met deze man samen is fascineert me... dat ze hem aanraakt, hem kust, met hem slaapt. Op het punt staat met hem te trouwen!

Het draait er in het programma *Survive the Night* om dat Will

ergens midden in de nacht vastgebonden en geblinddoekt wordt achtergelaten. In een bos, of bijvoorbeeld op een toendra in het noordpoolgebied. En met niets anders dan de kleren die hij aanheeft en misschien een mes aan zijn riem. Dan moet hij zichzelf bevrijden en zijn verstand en richtingsgevoel gebruiken om bij een afgesproken ophaalplek te komen. Er zit een hoop spanning in; één keer moest hij in het donker een waterval oversteken; in een andere aflevering werd hij achtervolgd door wolven. Soms herinner je je plotseling dat er altijd nog een cameraploeg bij is om hem te filmen. Als het allemaal echt zo erg was, zouden ze toch zeker wel ingrijpen en hem helpen? Ze slagen er in elk geval heel goed in om je het gevaar te laten voelen.

Charlies gezicht werd donkerder toen ik Wills naam noemde. ‘Ik snap nog steeds niet waarom ze zo snel al met hem trouwt,’ zegt hij. ‘Anderzijds is het ook wel weer iets voor Jules. Als ze haar besluit heeft genomen, onderneemt ze direct actie. Maar let op mijn woorden, Han: hij verbergt iets. Ik geloof niet dat hij helemaal is zoals hij zich voordoet.’

Daarom heb ik hem niet verteld dat ik naar dat programma kijk. Ik weet dat Charlie het niet leuk zou vinden. Soms lijkt het wel of zijn afkeer van Will een beetje met jaloezie te maken heeft. Ik hoop echt dat het géén jaloezie is, want wat zou dat betekenen?

Het zou ook met Wills hengstenweekend te maken kunnen hebben. Charlie was erbij, wat me eigenlijk niet gepast leek, want hij is een vriend van Jules. Hij kwam een beetje kregelig terug van het weekend in Zweden. Telkens als ik ernaar vroeg, reageerde hij vreemd stug. Dus liet ik het er maar bij. Hij was immers heelhuids thuisgekomen.

De zee lijkt nog ruwer te worden. De oude vissersboot stamp en rolt nu alle kanten op, zoals zo’n mechanische stier op een jaarmarkt, alsof de boot ons overboord probeert te gooien. ‘Is het echt wel veilig om door te gaan?’ roep ik naar Mattie.

‘Yep!’ roept hij terug, boven het gebulder van de golven en het

gieren van de wind uit. ‘Dit is feitelijk een goede dag. Het is nu niet ver meer naar Inis an Amhlóra.’

Ik voel plukken nat haar tegen mijn voorhoofd kleven, terwijl de rest als een grote warrige wolk rond mijn hoofd lijkt te hangen. Ik moet er niet aan denken hoe ik op Jules, Will en de rest zal overkomen als we eindelijk arriveren.

‘Een aalscholver!’ roept Charlie, en hij wijst. Ik weet dat hij me probeert af te leiden van mijn misselijkheid. Ik voel me als een kind dat wordt meegenomen naar de dokter voor een inenting. Maar ik volg zijn vinger naar een gladde, donkere kop die uit de golven oprijst als de periscoop van een miniatuuronderzeeër. Dan verdwijnt hij weer onder het oppervlak, een snelle, donkere flits. Stel je voor dat je je zo thuis voelt in zulke vijandige omstandigheden.

‘Ik las in dat artikel iets speciaals over aalscholvers,’ zegt Charlie. Hij haalt zijn telefoon weer tevoorschijn. ‘Ah, hier. Ze komen schijnbaar vooral aan dit deel van de kust voor.’ Hij zet zijn schoolmeesterstem op: “De aalscholver is een vogel waar in de lokale folklore veel kwaad over wordt gesproken.” O jeetje. “Van oudsher wordt de vogel voorgesteld als een symbool van hebzucht, ongeluk en het kwaad.” We kijken allebei toe terwijl de aalscholver weer bovenkomt. Hij heeft een kleine vis in zijn spitse snavel en we zien een korte zilveren flits voordat de vogel het ding in zijn geheel doorslikt.

Mijn maag keert zich om. Ik voel me alsof ikzelf die glibberige vis heb doorgeslikt en die nu in mijn maag rondzwemt. En terwijl de boot de andere kant op kantelt, duik ik naar de rand en gooi ik mijn scones met room overboord.

JULES

De bruid

Ik sta voor de spiegel in onze kamer, uiteraard de grootste en mooiste van alle tien de slaapkamers in de Folly. Vanaf hier hoef ik alleen mijn hoofd maar een beetje te draaien om door de ramen naar de zee te kunnen kijken. Het weer is volmaakt; de zon glinstert zo fel op de golven dat je er bijna niet naar kunt kijken. Hopelijk is het morgen ook zulk mooi weer.

Onze kamer ligt aan de westkant van het gebouw en dit is het meest westelijke eiland voor dit deel van de kust, dus er is ruim zesduizend kilometer niets of niemand tussen mij en Amerika. Ik vind dat wel iets hebben. De Folly zelf is een prachtig gerestaureerd vijftiende-eeuws gebouw, en houdt het midden tussen luxueus en tijdloos, tussen grandeur en comfort: antieke tapijten op de flagstone-vloeren, badkuipen op klauwvoeten, open haarden met smeulende turf erin. Het is groot genoeg voor al onze gasten en toch klein genoeg om intiem te zijn. Het is volmaakt. Het wordt allemaal volmaakt.

Niet aan het briefje denken, Jules.

Ik ga níét aan het briefje denken.

Fuck. Fuck! Ik weet niet waarom het me zo aangrijpt. Ik ben nooit een piekeraar geweest, zo iemand die 's nachts om drie uur praktiserend wakker wordt. In elk geval niet tot voor kort.

Het briefje zat drie weken geleden in onze brievenbus. Er stond

in dat ik niet met Will moest trouwen. Dat ik het moest afgelasten.

Op de een of andere manier heeft het idee een duister soort macht over me gekregen. Altijd als ik eraan denk, geeft het me een rotgevoel in mijn maag. Een gevoel van afgrijzen.

En dat is belachelijk. Ik zou zoiets normaal gesproken meteen weer vergeten.

Ik kijk weer in de spiegel. Ik heb de jurk aan. Dé jurk. Het leek me belangrijk om hem op de avond voor mijn trouwdag nog een laatste keer te passen, gewoon voor de zekerheid. Ik heb hem vorige week nog gepast, maar ik laat nooit iets aan het toeval over. Zoals verwacht is hij perfect. Zware, roomkleurige zijde die als gegoten zit, met een korset eronder dat me een volmaakt zandloperfiguur bezorgt. Geen kant of andere tierelantijnen; dat is niets voor mij. De zijde heeft zo'n fijne vleug dat je hem alleen kunt aanraken met speciale witte handschoenen, die ik nu natuurlijk draag. Hij kostte een fortuin, maar het was het waard. Mode puur om de mode interesseert me niet, maar ik heb respect voor de macht van kleding bij het creëren van het juiste beeld. Ik wist meteen dat deze jurk me tot een koningin zou maken.

Tegen het eind van de avond zal de jurk waarschijnlijk smerig zijn, dat kan zelfs ik niet voorkomen. Maar ik laat hem na de bruiloft inkorten tot net onder de knie en donkerder verven. Ik ben gewoon praktisch ingesteld. Ik heb altijd, áltijd een plan; al sinds ik klein was.

Ik loop naar de muur, waar ik de tafelschikking heb vastgeprikt. Will zegt dat ik net een generaal ben die zijn campagnestrategie ophangt. Maar het is belangrijk, niet dan? De tafelschikking kan het plezier van de gasten tijdens de bruiloft zo'n beetje maken of breken. Ik weet zeker dat ik hem vanavond volmaakt zal hebben. Het draait allemaal om planning: zo heb ik mijn blog *The Download* ook in een paar jaar tijd doorontwikkeld tot een rasecht online tijdschrift met dertig man personeel.

De meeste gasten komen morgen voor het huwelijk en keren

daarna terug naar hun hotels op het vasteland – ik had het leuk gevonden om ‘*boten om middernacht*’ op de uitnodigingen te zetten in plaats van ‘*koetsen*’. Maar onze belangrijkste genodigden blijven vannacht en morgennacht met ons op het eiland, in de Folly. Het is een nogal exclusieve gastenlijst. Will had de favorieten uit zijn bruidsjonkers moeten kiezen, omdat hij er zo veel heeft. Voor mij was het gemakkelijker, want ik heb maar één bruidsmisje: mijn halfzus Olivia. Mijn vriendinnen zijn op de vingers van één hand te tellen. Ik heb geen tijd om te roddelen. En groepen meiden bij elkaar doen me te veel denken aan het klikje krenge op school dat me nooit als een van hen accepteerde. Het was verrassend dat er zo veel vrouwen op mijn vrijgezellenfeest waren, maar het waren dan ook bijna allemaal mijn werkneemsters van *The Download* – die de niet geheel welkome verrassing hadden georganiseerd – of de partners van Wills vrienden. Ik heb een beste vriend: Charlie. Hij is dit weekend mijn getuige.

Charlie en Hannah zijn nu op weg hierheen, de laatste gasten voor vanavond die nog moeten arriveren. Het zal heerlijk zijn om Charlie weer te zien. Het lijkt heel lang geleden dat we als volwassenen samen iets hebben gedaan, zonder zijn kinderen erbij. Vroeger zagen we elkaar heel vaak – zelfs toen hij een relatie met Hannah had gekregen. Hij maakte altijd tijd voor me. Maar sinds hij kinderen heeft, lijkt hij naar dat andere rijk te zijn vertrokken: een rijk waarin elf uur ’s avonds al laat is en elk uitstapje zonder kinderen zorgvuldig moet worden gepland. Pas sindsdien mis ik het om hem voor mezelf te hebben.

‘Je ziet er prachtig uit.’

‘O!’ Ik schrik op en zie hem dan in de spiegel: Will. Hij staat tegen het deurkozijn aan geleund naar me te kijken. ‘Will!’ bijt ik hem toe. ‘Ik heb mijn jurk aan! Ga weg! Je mag me niet zien voor –’

Hij verroert zich niet. ‘Heb ik geen recht op een voorvertoning? Het is nu toch al te laat.’ Hij komt naar me toe lopen. ‘Gedane zaken nemen geen keer. Je ziet er – jezus – ik kan niet wachten om je